tradicere. Jusserunt autem eos foras extra Concilium secedere: & conferebant ad invicem, dicentes: Quid faciemus hominibus istis? quoniam quidem notum signum factum est per eos omnibus habitantibus Hierusalem: manifestum est, & non possumus negare. Sed ne amplius divulgetur in populum, comminemur eis, ne ultra loquantur in nomine hoc ulli hominum. Et vocantes eos, denuntiaverunt ne omnino loquerentur, neque docerent in nomine Jesu. Petrus vero & Joannes respondentes, dixerunt ad eos: Si justum est in conspectu Dei vos potius audire quam Deum, judicate. Non enim possumus, quæ vidimus & audivimus, non loqui. At illi comminantes dimiserunt eos, non invenientes quomodo punirent eos propter populum, quia omnes clarificabant id, quod factum fuerat in eo quod acciderat. Hucusque Lucas de rebus gestis in Concilio seniorum.

CCLXII. Revertente (*a*) vero Petro una cum Joanne ad suos; cum ambo, quæ coram senioribus essent facta, narrassent; & universa quæ tum congregata in unum erat multitudo Deum laudasset, oransque petiisset ut Evangelii prædicatio magis magisque signis atque prodigiis illustraretur: factus est terræmotus, omnesque Spiritu sancto desuper veniente repleti sunt: eratque omnium sicut una voluntas idemque animus, ita temporalium bonorum usus communis: *Quotquot enim* (inquit Lucas) *possessores agrorum, aut domorum erant, vendentes afferebant pretia eorum quæ vendebant, & ponebant ante pedes Apostolorum:* & inter alios Barnabas Cyprius genere, agrum quem habebat vendens, attulit & ipse ejus pretium, ut cæteri, ad pedes Apostolorum. Quod Barnabas præ cæteris, qui id ipsum præstiterunt, nominetur ab Evangelista, id in causa fuisse putatur, quod ipse ditissimus cum esset, non agellum quempiam, sed latifundium Christi causa vendiderit; hæc qui ejus res gestas scriptis mandavit Alexander (*b*) testatur: addens, eumdem origine Cyprium, Hierosolymis habitasse, atque a Gamaliele una cum Stephano ac Saulo sacris litteris imbutum fuisse; ad Christum demum venisse una cum ejus consobrino Joanne Mariæ filio, apud quem (ut vidimus) Christi nova Ecclesia coalescere cœpit. Sane Eusebius (*c*) & Epiphanius (*d*) inter antiquos Christi discipulos ipsum adnumerant: nec est quod de hoc aliqui dubitent ob eam causam, quod nondum Barnabas usque ad hanc diem omnia sua dimisisset, cum illa a Domino lex discipulis præscripta esset: *Si quis non renuntiaverit omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus.* Nam & Joseph ab Arimathia nobilis Decurio, & ipse dives, erat discipulus Jesu, ut Matthæus (*e*) atque Joannes (*f*) testantur, animi enim affectu id implendum erat.

(*a*) Act. 4.

De Barnaba.

(*b*) Apud Metap. die 11. Maji.

(*c*) Euseb. lib. 2. cap. 1.

(*d*) Epiph. lib. 1. cap. 21.

(*e*) Matt. 27.

(*f*) Joan. 19.

CCLXIII. Quod vero tam Barnabas, quam & alii ad pedes Apostolorum rerum pretia posuisse dicantur: considerans hæc Joannes (*g*) Chrysostomus: *Magnus*, inquit, *honor: quandoquidem non in manus, sed ad pedes Apostolorum ponebant;* & alibi iterum (*h*): *Ponebant ad pedes Apostolorum: non ad manus ipsorum ponebant, sed ad pedes, declarando fidem, & pietatem, & reverentiam, quam habebant Apostolis, & quod majoris ducebant quod ab eis reciperentur, quam quod ab eis darentur dona.* Hæc & alia plura in eamdem sententiam differit. Accedere ad sanctorum virorum pedes venerationis ergo, antiquus fuit Christianorum usus: unde illa dici vel scribi solita summissi animi obtestatio; Per vestigia vestra. Equidem idem qui supra Joannes Chrysostomus, adiri monachos, ad eorumque provolvi vestigia suadet, cum ait (*i*): *Ad eos abi, hospitare, accede, sanctos tange pedes; multo namque honestius est illorum pedes tangere, quam aliorum caput. Dic enim mihi: Si quidam statuarum pedes apprehendunt, quoniam regiam tantum habent figuram: tu ipsum in se habentem Christum non pedibus tenebis, & salvus eris? Sancti sunt pedes, licet viles sint; inquinatorum vero neque caput venerandum est. Sanctorum namque pedes magna potuerunt; quamobrem & osculantur, cum pedibus pulverem excusserint.* Hæc Chrysostomus: Plura hic essent adducenda exempla, quæ in alium locum differimus magis accommodatum.

(*g*) Chrysost. in Act. hom. 11.

(*h*) Hom. 27. in ep. ad Corin.

(*i*) Chrys. ad pop. Antioch. hom. 59.

CCLXIV. Post hæc vero S. Lucas (*k*) Ananiæ & Saphiræ ejus uxoris pavendum recenset interitum. Vendiderant agrum; cujus pretii, quod delaturi erant ad pedes Apostolorum dolosa calliditate mentientes, partem fraudarunt. Inquirit quidem de crimine Petrus; detegit fraudem, sed Deus pœnam infligit. Videas ex his Petrum, sicut in cæteris, ita etiam in judiciaria potestate præferre primatum: primus quippe omnium ac solus inter cæteros de perpetrato peccato reos interrogat; quos convictos, mox a Deo dira pœna immissa consequitur. Hæc quidem tanta non casu sunt facta, sed ut experimento omni Ecclesiæ innotesceret, illum quem Petrus criminis arguit, Deum ejus judicio annuentem, mox experturum ultorem. At Porphyrius, impius ac dolosus nugigerulus, eo dementiæ venit, ut hæc legens non erubuerit Petrum nimiæ severitatis arguere, quasi ipse in eos pœnam mortis inflixerit. Sed S. Hieronymus (*l*) in primis quodnam fuerit illorum peccatum, ut tantam Dei iram mererentur, insinuans, demum Porphyrio garrienti respondet, sic dicens: *Ananias & Saphira dis-*

(*k*) Act. 5. De Ananiæ & Saphiræ interitu.

(*l*) Hier. ad Demetr. epist. 8.